

Pâinea copiilor noștri

Prin acest termen generic de „pâine” înțelegem nu numai alimentul esențial din viața omului, care pentru importanța lui a devenit element al Sfintei Împărtășanii, ci și hrana spirituală cu care ne potolim setea sufletească. „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”, spune Hristos (Matei 4,4). „Mâncarea mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc voia Lui” (Ioan 4, 34). În același sens se poate vorbi și de o sete spirituală: „În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule” (Psalm 41, 1). Există, prin urmare, o foame și o sete care depășesc sfera fizică, trupească, o foame și o sete duhovnicească, percepute doar de sufletele vii. După cum un trup mort nu mai simte nevoia de mâncare și băutură, așa și un suflet mort nu mai percepe nevoia de hrană și băutură duhovnicească. Iată, așadar, unul din semnele foarte evidente de autoverificare spirituală. Mulți oameni par a fi vii, dar sufletește au murit de mult. Mai grav este faptul că moarte aceasta, mai neagră și mai întunecată decât cea fizică, se lățește ca o ciumă asupra celor din jur și mai ales asupra copiilor. Exemplul personal negativ al părinților și nepăsarea față de creșterea duhovnicească a copiilor duce aproape sigur la moartea spirituală a acestora. Părinții sunt adesea foarte perocupați de nevoile și de pretențiile materiale ale copiilor lor, căutând să le îndeplinească cât mai curând; unii manifestă grijă și pentru o cât mai aleasă educație a lor, fiind supuși chiar să se jertfească pe sine pentru a le asigura un viitor cât mai confortabil, lucru de altfel lăudabil. Dar, de cele mai multe ori, educația duhovnicească este nebăgată în seamă. Copiii au voie să se recreeze cum doresc, să asculte muzica pe care o doresc, să privească filmele pe care le vor, să deschidă paginile de internet cele mai diverse, să-și viziteze colegii care le oferă adesea un anturaj cu influențe din cele mai negative etc., fără ca părinții lor să se sesizeze. Ba mai mult decât atât, înșiși părinții își îndeamnă și încurajează pe fiii și fiicele lor să deprindă și să îmbrățișeze mai apoi profesii care îi duc la uciderea sufletească sigură. Ca să dau un exemplu, din multele ce se pot aduce: atâtea mame fac tot ce le stă în putință ca fiicele lor să devină modele sau manechine de prezentare a modei, o profesie aparent inofensivă! Părintele Arhiepiscop Hisostom de Etna spune că „un părinte care apreciază succesul social al copilului său în defavoarea celui spiritual nu este un părinte, ci o persoană neîmplinită, care trăiește indirect prin acel copil. Un părinte adevărat, sesizând mediul predominant vulgar și imoral, cultivă în fiul său valorile morale”. (*Elemente de psihologie pastorală ortodoxă*, trad. de Daniela Constantin, Ed. Bunavestire, Galați, 2003, p.125).

Îndemnăm, așadar, în mod stăruitor, pe părinți și pe bunici să nu neglijeze cea mai importantă latură a educației copiilor și nepoților lor, educația religioasă care asigură copilului nu numai o viață liniștită și pașnică aici pe pământ, ci mai ales viața veșnică. Numai în felul acesta un părinte este cu adevărat responsabil. „Gustați și vedeți că bun este Domnul” (Psalm 33,8) și dați copiilor dumneavoastră șansa de a-și potoli setea și foamea duhovnicească, pentru a nu muri, ci a trăi veșnic!

Am scris aceste puține cuvinte cu durere în suflet auzind opinia multor părinți din parohia noastră care au impresia că dacă-și vor aduce copiii la biserică, îi vor supune unui stress sau plictiseli de care ar dori să-i protejeze și că înșiși copiii lor nu preferă Biserica. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă din aceleași motive nu ar fi trimiși copiii nici la școală?

Pr. Constantin Mihoc